Woensdag 13 November 1946 — DAGBLAD — 63ste Jaargang No. 4961

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags, abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2,50 gld.; Bovenwinden, Suriname 2,50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 80 Willemstad Adres: Conscientiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie: Paulus-drukkerij, Conscientiesteeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I. Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14, Oranjestad, tel. 38

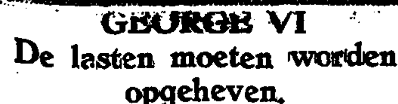
Britse Koning dringt aan op vredesonderhandelingen met Duitsland

Churchill vindt de wereldtoestand niet verbeterd

Attlee zegt „Wij zullen werken ....“

REDE VAN BRITSEN KONING.

Bij de opening van de tweede zitting van het Parlement sedert de Labour-partij de regering beheerst, hield de koning een rede waarin hij een overzicht gaf van het wetgevend programma dat de socialisten gedurende hun tweede jaar aan het bewind zullen nastreven. 's Konings rede, door de regering voor hem samengesteld, gaf het standpunt van de Labour-

GEORGE VI
De lasten moeten worden opgeheven.

partij inzake binnen- en buitenlandse aangelegenheden. De koning drong aan op vredesonderhandelingen met Duitsland onder voorwaarden, die een ware democratie in de hand zullen werken, die de wereld veilig zullen stellen tegen verdere pogingen tot wereldoverheersing, die de financiële last zullen wegnemen, die de bezetting mijn volk oplegt."

De koning gaf voorts blijk van de belangstelling van de regering in het werk, dat gedaan wordt om de belemmeringen voor de internationale handel op te heffen terwijl hij zijn ernstige hoop uitsprak voor het welslagen van de besprekingen die thans te Londen gehouden worden over wereldhandel en arbeidsverschaffing. Ook gaf hij uiting aan het verlangen van de regering dat de levensstandaard in Engeland verbetert dient te worden en beloofde meer woongelegenheid en verhoogde voedselaanvoer aan een natie die moe is van de rantsoenering. Hij beval de maatregelen aan waaronder het Ministerie van Defensie Engelands drie gevechtsdiensten zou coördineren en de bepalingen van de conventie van Chicago betreffende de burgerlijke luchtvaart van kracht zouden worden. De korte rede van den koning was een eenvoudige, duidelijke voordracht van de wetgevende plannen van de Labour-regering. De regering zou een strenger toezicht oefenen op de Londense Beurs en de terugkeer van de vrije katoenmarkt, die gedurende de oorlog gesloten was, niet toelaten. Hij zeide: „De quaestie betreffende toezicht op de Beurs zal U voorgelegd worden en U zal gevraagd worden Uw goedkeuring te hechten aan een wet, die een amendement is van de Wet op de maatschappijen en tevens voor het instellen van een commissie voor aankoop, import en distributie van de ruwe katoen. (Londen, (AP) 12.11).

ENKELE VERKLARINGEN VAN CHURCHILL.

De Britse Labourregering hernieuwde de idealistische oproep voor een „doeltreffende wereldregering", wat onmiddellijk aan den oppositie-leider Churchill de uitroep ontlokte van: „De wereldtoestand is niet verbeterd".

In antwoord op de motie van de Labourpartij ter aanvaarding van 's Konings redevoering bij de opening van het Parlement, verklaarde Churchill: „Meer dan één-derde van Europa staat onder Sovjet-beheersing. De militaire grens van de Sovjet is aan de Elbe en het is onmogelijk te voorspellen wat de toekomst en het lot van Frankrijk zullen zijn."

„De Britse en Noordamerikaanse strijdkrachten in Europa zijn weggesmolten. De Russische legers in Europa zijn op grote sterkte en grotendeels op oorlogsvoet gehandhaafd." Churchill zeide dus, dat de Conservatieve Partij geen verantwoordelijkheid kan aanvaarden voor de toekomst van Potsdam „aangezien de zaken uit onze handen werden genomen in een belangrijke phase van deze besprekingen".

Doch hij vond, dat „Bevin deed zijn best". De oud-Premier ontsloeg de regering van enige „opzettelijk verkeerde of uitdagende daad", hoewel hij zeide, dat „achttien maanden na de overgave van Duitsland en ondanks de hulp van de Verenigde Staten het wereldtoneel nog duister, drukkend en verward is". Hij klaagde, dat de Verenigde Naties tot nu toe onze hoop niet in vervulling hebben doen gaan.

Churchill drong aan op een spoedige vredesregeling in Duitsland en verklaarde: „Er moet een eind komen aan de wraakneming en de vergeldingsmaatregelen. Vooraan in elk overzicht van de wereld staat Duitsland, een verslagen land......... Wij en de Noordamerikanen gaan voort het Duitse volk in onze zones te sterken en te helpen tegen buitensporige en bijna ondragelijke kosten voor ons zelf en toenemende ontevredenheid van de Duitsers. Wij horen niet en ik zal niet trachten te bespreken wat er gebeurt in de Russische zone."

Churchill critiseerde de regeringspolitiek ten aanzien van Palestina en verklaarde, dat, indien de beloften aan de Zionisten niet kunnen worden nageleefd, Groot Britannië zijn mandaat over het Heilig Land aan de Verenigde Naties moet overdragen.

Churchill zeide, dat de Socialistische partij gefaald heeft in haar verkiezingsbeloften en heeft toegestaan, dat vernieling en haat in Palestina aan de orde van de dag zijn.

Attlee antwoord.

Bij de verdediging van zijn bewind tegen de aanval van Churchill zeide Premier Attlee de aanval van den conservatieven leider te „betreuren", dat Groot Britannië geen politiek heeft ten aanzien van het Palestijns probleem. De Premier gaf toe, dat er „grote moeilijkheden" zijn geweest, doch „wij hebben ernstig een samenwerking met de Verenigde Staten in deze zaak nagestreefd".

Attlee gaf voorts uitleg aan de beslissing van de regering om de dienstplicht voort te zetten. Hij zeide: „De ontwikkeling van moderne oorlogstuigen hebben Goot Britannië trefbaarder gemaakt. Wij vormen geen deel van het vasteland. Er staat ons geen extra ruimte ter beschikking indien in de toekomst een oorlog ontstaat. Wij moeten geoefende reserves hebben, die onmiddellijk kunnen optreden zonder zes maanden te wachten op hun opleiding."

Doch Attlee voegde eraan toe: „De politiek van de regering is om te werken voor de wereldvrede en veiligheid en daarom voor de ontwapening."

Hij zeide voorts: „Doch gij bereikt geen veiligheid door een eenzijdige ontwapening. Gij krijgt het door een geordende wereld op te bouwen. Op het ogenblik maken wij niet zoveel vooruitgang als kon zijn gehoopt. Wij kunnen geen risico nemen waar de veiligheid van het land op het spel staat" (Londen, (AP) 12.11).

INSTELLING VAN VOOGDIJSCHAPSRAAD.

Het is waarschijnlijk dat men tot een vroegere oplossing zal komen betreffende de instelling van een voogdijschapsraad, doordat de kleinere naties de voorstellen van de Verenigde Staten en Engeland ondersteunen. Een enquête onder de afgevaardigden wees uit dat de kleine naties de Verenigde Staten en Engeland zullen ondersteunen tegen de Russische poging om thans vast te doen leggen welke staten direct betrokken zijn bij het opstellen van de overeenkomst over de voogdijschapsraad.

Deze oppositie werd gisteren aanstonds duidelijk na de hevige debatten in het comité voor de Voogdijschapsraad, waarin Rusland critiek leverde op Engeland omdat dit land de overeenkomst betreffende het voogdijschap over Palestina niet had onderworpen aan de Verenigde Naties. De Verenigde Staten beschuldigden Rusland ervan onophoudelijk de instelling van een Voogdijschapsraad te verhinderen voor de oude mandaatgebieden van de Volkenbond. (Lake Success, (AP) 12.11).

ONAFHANKELIJKE FRANSE POLITIEK.

De Franse communistische partij, individueel winnares bij de verkiezingen van Zondag, verklaarde, dat zij zou strijden voor een onafhankelijke Franse politiek.

In één adem door werd een aanval gedaan op de Angloamerikaanse „internationale trusts".

Een hoofdartikel in „l'Humanité", het communistische partijblad, zeide dat een overwinning van de communistische partij is de overwinning van de Franse lijn in de buitenlandse politiek en vooral van de positie die gestadig door de partij wordt verdedigd met betrekking tot Duitsland. Een overwinning van de communistische partij, vervolgt het blad, is eveneens een teken dat het volk een afkeer heeft van het blok-systeem en wenst dat onze buitenlandse politiek alle alliantiës gelijkelijk behartigt.

Het blad zeide verder dat de uitslag van de verkiezingen er toe zal leiden dat Engeland en de Verenigde Staten een verhoogde druk zullen oefenen voor de opbouw van Duitsland, op kosten van Frankrijk en dat de trusts zullen trachten moeilijkheden in ons land te veroorzaken door credieten te weigeren. „Het Franse volk zal op deze druk en intrige reageren door een bevestiging van zijn bezorgdheid tot een politieke en economische onafhankelijkheid.

Het blad noemde Rusland niet. Sommige fouten, door onze afvaardiging gemaakt op de vredesconferentie en in de Verenigde Natiën zouden gemakkelijk vermeden kunnen worden indien onze vertegenwoordiging een trouw beeld was van de volksvertegenwoordiging."

De leiders van de drie grote partijen, Communisten, M.R.P. en Socialisten, zwijgen over de moeilijkheden voor het vinden van een formule ter vorming van een nieuwe regering maar Maurice Schuman, voorzitter van de M.R.P., was sterk voor een nationale coalitie-regering van alle partijen. Schuman zeide dat zulk een regering gebaseerd kon worden op een duidelijk program met als eerste punt het balanceren van begroting en prijzen. De meer gevarieerde structuur van een nieuw parlement zou dit juist in de hand werken. Een van de redenen waarom de M.R.P. kracht verloor bij de [illegible] was de verslechtering van de betrekkingen met De Gaulle. Hij zeide dat de M.R.P. zich blijkbaar tijdelijk tegenover de grootste figuur van haar tijd gesteld ziet, tegenover iemand met wien wij zo lang hebben samengewerkt. (Parijs, (AP) 12.11).

MISSIE UIT NEDERLAND?

Dr. C. P. Romme, katholiek kamerlid, heeft een motie ingediend in de Tweede Kamer, waarin gevraagd wordt een parlementaire commissie te sturen naar Curaçao en Suriname teneinde de toekomstige betrekkingen te bespreken tussen Nederland en deze gebiedsdelen (Den Haag, Aneta).

het nieuws van vandaag

Met pomp en praal is het Britse Parlement gisteren geopend op de gebruikelijke wijze: met een redevoering van Zijne Majesteit Koning George VI. Bomaanslagen bleven uit en zo kon het Parlement rustig luisteren hoe de Koning de politiek van de Labour-regering voor het komende zittingsjaar uitstippelde. Ten aanzien van het buitenland werd aangedrongen op een spoedige vredesregeling met Duitsland, zodat de financiële last, die door de bezetting op het Britse volk is gelegd, worde opgeheven. Voorts werd de hoop uitgesproken dat de wereldhandel zou toenemen en dat de landen door een nauwere samenwerking de vrede en veiligheid voor de wereld zullen scheppen.

Voor het binnenland stelde de rede een bouwprogram en verbetering van de voedselsituatie in het vooruitzicht alsook een nauwer toezicht op de Londense Beurs. Aldus de hoofdpunten.

Onmiddellijk zijn in het Lagerhuis de debatten begonnen over dit programma van de regering. De oppositie-leider Churchill heeft daarbij gezegd, dat de Labourpartij de beloften tijdens de verkiezingen gedaan, nog niet vervuld heeft. Over de buitenlandse politiek, die door Bevin gevolgd is, had hij niet veel kwaads te zeggen. Alleen wilde Churchill de aansprakelijkheid voor de overeenkomst van Potsdam niet op zich nemen, aangezien — zoals men weet — hij midden in de besprekingen vervangen werd door de Labourmensen.

Zijn voornaamste critiek was gericht op de Britse politiek ten aanzien van Palestina, waar het thans zo onrustig is. Churchill vond, dat, indien men het daar niet kan beredderen, het misschien beter is om het mandaat over het Heilig Land over te dragen aan de Verenigde Naties, hoewel volgens hem deze wereldorganisatie tot nu toe niet veel gedaan heeft. De wereldtoestand is niet veel verbeterd.

In antwoord moest Premier Attlee toegeven, dat men veel moeilijkheden heeft gehad, maar dat de Labourregering zal werken om de vereiste vredestoestand te scheppen. Doch van de dienstplicht zal de regering niet afzien, in verband met de geographische ligging van Engeland, welke door de moderne wapenen lang niet meer zo gunstig is als weleer.

GOUVERNEUR KASTEEL TROTSEERT HET NEDERLANDSE KLIMAAT.

„De Volkskrant gaf het volgende verslag over de aankomst van Gouverneur Kasteel op Schiphol:

„Als je zes en een half jaar niet meer in je vaderland bent geweest, vind je het wel weer eens leuk om er terug te zijn". „Heeft uw bezoek nog verdere bedoelingen?" Daarmede werd het gesprek geopend, dat een aantal journalisten had met den gouverneur van Curaçao, Dr. P. A. Kasteel, die vandaag om even over één met zijn vrouw op Schiphol arriveerde.

De enige officiële autoriteit, die hem verwelkomde was de heer Ph. A. Feltzer, hoofd van de afdeling West Indische Zaken van het Ministerie van Overzeese Gebiedsdelen. Den gouverneur werd een dikke winterjas om de schouders gehangen, omdat zijn eigen jas niet berekend was op de Hollandse waterkou en zo kuierde men, voortdurend belicht door de blitzlampen van de fotografen naar de repatriëringsbarak.

„Curaçao is voor iedereen een paradijs, zelfs voor den Amerikaan en den Canadees. Alles is er vrij en onbeperkt te koop van suiker tot auto's toe. Dat viel natuurlijk in de smaak van de buitenlanders, die er zo van profiteerden, dat wij op sommige artikelen beperkingen betreffende de export hebben moeten leggen", aldus de heer Kasteel.

„Ja, ook bij ons hebben we met woningnood te kampen", bevestigde de heer Kasteel onze vraag. „De bevolking neemt aanmerkelijk toe. Wij zijn daarom aan een groot bouwplan bezig, doch dat verloopt allemaal niet zo vlot, omdat wij het materiaal uit Amerika moeten krijgen. Het kost ons vier millioen gulden — Curaçaose guldens wel te verstaan — en omvat ook de bouw van hotels en het Franklin Delano Roosevelthouse, dat wij de Amerikanen cadeau doen".

Malino.

„Is het mogelijk, dat in Den Haag de toekomstige status van Curaçao ter sprake zal komen"? „Er kan ook over gepraat worden", is het antwoord. Een laatste vraag: „Wat is er juist van de geruchten, dat Nederlandse troepen in West-Indië zullen worden gestationneerd?" „Dat zijn geen geruchten. Dat is altijd zo geweest. Die militie die wij op Curaçao kennen is al van zeer oude datum en de miliciens zijn maar wat blij, dat ze eindelijk huistoe kunnen".

Een allerlaatste vraag: „Kan Malino nog van invloed zijn op de status van West-Indië?" „Onthoud één ding goed", luidt de bondige raad van den gouverneur, „West-Indië en Oost-Indië zijn twee geheel verschillende zaken en Malino ligt in het Oosten". Dan duikt hij in de gereedstaande auto, die hem naar Vieux Doelen in Den Haag zal brengen, waar hij de komende weken zal logeren.

CONFERENTIE MET BYRNES.

James Byrnes van de Verenigde Staten heeft afzonderlijk geconfereerd met de Belgische en Nederlandse Ministers van Buitenlandse Zaken — Spaak en Van Oosterhout. De twee landen hebben gevraagd deel te mogen nemen aan de besprekingen wanneer de Grote Vier het vredesverdrag voor Duitsland gaan ontwerpen (New York, (AP) 12.11).

ENGELAND RUIMT MIJNEN OP.

Een zegsman van het Britse Ministerie van Buitenlandse Zaken deelde mede dat Engelse oorlogsbodems een begin gemaakt hebben met het opruimen van de mijnen in de zeestraat tussen Korfoe en Albanië. Dit geschiedde in weerwil van een Albaans protest dat dit beschouwt als een schending van zijn souvereiniteit. De Britse oorlogsbodems, die bezig zijn met bedoelde operaties, zijn voorbereid op elk incident. (Londen, (AP) 12.11).

Zestig jaar geleden . . .

Vandaag is het zestig jaar geleden, dat de eerste Fraters van Tilburg op Curaçao aankwamen.

Even willen wij stilstaan bij de feiten, opdat wij zien wat een weldaad dat voor Curaçao was. Bij gelegenheid van het vijftig jarig feest van de Fraters op Curaçao, kwam er een gedenkboekje uit met de titel: „Na Vijftig Jaar". Daarin zien wij de historie voor ons opengaan. Eerst het moeilijke werk in de stad, later op Aruba (nu overgedragen sinds 1937 aan de Frères de la Salle), het werk op Bonaire. En naast het werk op de scholen: het cursuswerk, het werk voor de schooljeugd in jeugd- en sportverenigingsverband, het werk voor de wezen, en tenslotte voor de schoolvrije jongemannen. Men denke ook aan „Hou en Trouw".

Mgr. Niewindt had reeds, toen hij eindelijk in den persoon van Gouverneur Van Lansberge een medewerker vond, naar Mgr. Zwijsen geschreven om Fraters. Dat was in het jaar 1857; de congregatie was toen waarschijnlijk nog te jong volgens den stichter om reeds een missie te aanvaarden.

Toen Mgr. Niewindt in 1860 stierf, waren de plannen evenwel geen stap dichter bij de verwezenlijking gekomen. Er ging zelfs een geruime tijd overheen voordat men ze weer opnam. De Missie was intussen overgegaan in handen van de Paters Dominicanen (1870), maar eerst in 1882 kwamen de plannen weer op het tapijt. In dat jaar kwam Mgr. H. J. A. A. van Ewijk bij zijn bezoek aan Nederland ook in Tilburg, waar hij den Hoogeerwaarden Pater Superior de Beer dringend verzocht om fraters voor zijn Vicariaat. Dit verzoek werd gesteund door een brief van Kardinaal Simeoni, Prefect der Propaganda Fide, waarin Zijne Eminentie de „Superioris fratrum Neerlandiae" zijn uitdrukkelijke wil te kennen gaf om aan het verzoek van Mgr. Van Ewijk te voldoen. Deze brief besloot aldus: „Ik verzoek U dus dringend, dat Gij zijne aanzoeken gunstig aanhoort, en mij op deze wijze een bewijs uwer onderdanigheid zult geven."

Doch Mgr. Van Ewijk kwam ondanks deze brief nog niet klaar. Een hernieuwe poging, thans door den Hoogeerwaarden Pater H. J. C. Reynen gedaan, liep weer op niets uit. Dat was in 1883.

En zo sukkelde men voort tot het jaar 1885 toen in een vergadering van de Commissie der R.K. Scholen op Curaçao de leden op aandringen van den bovengenoemden Pater Reynen besloten nogmaals een poging te wagen in Tilburg. De Hoogeerwaarde Heer T. E. C. Kieckens gaf van dit besluit in een vertrouwelijke brief aan Pater De Beer kennis.

Hij „dreigde", dat zo dit „tirailleursvuur" van hem geen succes mocht hebben, hij gebruik zou maken van „Krupp-kanonnen" om het hart van Pater Superior te vermurwen. Dit hielp.

Nadat de Commissie der R.K. Scholen nog een brief gericht had aan Pater De Beer, deelde deze de inhoud ervan mede aan de leden van de Generale Raad der Congregatie, die na langdurige bespreking, met algemene stemmen het besluit nam om na ten minste vier jaar één Pater, drie frater-onderwijzers en enige fraters voor de huishoudelijke bezigheden te zenden.

En zo verlieten in gezelschap van Mgr. Kieckens en drie Zusters van Breda op 16 October 1886 per ss. P. Caland de eerste fraters van Tilburg het vaderland op weg naar Curaçao. Na een onstuimige reis via New York, kwam men op 13 November op Curaçao aan. Het laatste gedeelte van de reis werd gemaakt met het ss. Valencia van de Red D Lijn. Het begin van een werk, dat zovele vruchten zou afwerpen in de volgende jaren, was gemaakt.

De fraters die de grondslag legden hiervoor waren Mauritius Vliegendehond, Ludgerus Dülmer en Patritius v.d. Pluym. De eerste Overste was Frater Mauritius. Op Nieuwjaarsdag 1887 stierf Frater Ludgerus al aan de gele koorts en onmiddellijk werd naar Tilburg om hulp gevraagd, zodat op 7 Juni 1887 per ss. Willem I de Fraters Pancratius en Pantaleon arriveerden.

Het eerste grote werk, dat door de Fraters gedaan werd, was de stichting van het St. Thomascollege, dat toen als internaat bedoeld was. Hoevele scholen sindsdien gevolgd zijn, kan men overal op Curaçao zien. Speciaal noemen wij de St. Vincentiusschool, die met het St. Thomascollege een der oudste is.

De naam van Frater Richardus zaliger, die meer dan 40 jaren hoofd der St. Vincentiusschool was, is er een die de oudere Curaçaoënaars nooit zullen vergeten. En in Frater Radulphus, die in 1890 hier aankwam, in 1897 al hoofd van de St. Jozefschool werd, in 1915 voor het eerst tot Missie-Overste werd benoemd en in 1916 tot Superior Generaal der ganse Congregatie, hebben de Fraters van Tilburg een der meest geachte en populaire figuren van Curaçao.

De daden van Frater Radulphus zijn al vaak genoeg uitgemeten, zodat wij niet in herhaling behoeven te vallen. Hoewel deze grijsaard de taak als Missie-Overste heeft afgestaan aan den bekwamen Frater Odulphinus, blijkt steeds opnieuw zijn belangstelling voor alles wat Curaçao betreft.

De Fraters zullen heden geen feest vieren. Doch het is goed enkele voorname feiten omtrent hun komst zestig jaar geleden en hun verblijf sindsdien op Curaçao naar voren te halen. Dit zij een hulde aan de geest van werkzaamheid, welke de Fraters van Tilburg hier steeds vervuld heeft, een geest die zich niet laat breken door de moeilijke tijden, welke zich telkens weer voordoen. Proficiat, Fraters!

Gunstige vooruitzichten voor een Regeling in Indie

Soekarno woont besprekingen bij

GUNSTIGE VOORUITZICHTEN.

De vooruitzichten voor een regeling van de Nederlands-Indische politieke situatie waren Maandag veel gunstiger toen Nederlandse en Indonesische onderhandelaars elkaar ontmoetten te Linggadjati op 20 kilometer ten Zuiden van Cheribon.

Men verwacht dat dit de laatste plenaire zitting is.

Soekarno en Hatta die Zondag avond aankwamen woonden voor het eerst de besprekingen bij, zij het dan als waarnemer. Sjahrir hield de leiding van de delegatie in handen. De besprekingen werden voorgezeten door Lord Killearn (Linggadjati, Aneta).

REACTIES OP SOEKARNO'S ERKENNING.

Het besluit van de Nederlandse Regering om Soekarno te erkennen ten einde de onderhandelingen te vergemakkelijken heeft zeer verschillende reacties in Nederland teweeggebracht.

De Nationale Jeugd Vereniging heeft aan Dr. Beel een telegram gestuurd waarin het bestuur dezer vereniging verklaart verontwaardigd en verontrust te zijn over de beslissing Soekarno op gelijke voet te stellen met Sjahrir.

Hierdoor wordt het vrijwillig deelgenootschap van Indonesië binnen het koninkrijk in gevaar gebracht.

De vroegere Directeur van de Nederlands Indische Volkskrant, Meyer Ranneft, verklaarde aan Aneta dat de erkenning van Soekarno een capitulatie betekent. Dr. J. H. A. Logemann zeide: „Indien wij een overeenkomst wensen met de Indonesiërs moeten wij hun goedkeuring van Soekarno accepteren, ook al is deze niet in overeenstemming met onze opvattingen (Den Haag, Aneta).

VERKLARINGEN VAN VLIEGER HAZELHOFF.

Kapitein Eric Hazelhoff Roelfsema verklaarde in een Aneta-interview, dat de publieke opinie in Nederland en Indonesië zijn opmerkingen tegen het regime van Soekarno gesteund heeft. Hij is in Java geboren en kent de politieke en economische situatie van dit land. Hij is meest gedecoreerde oorlogsvlieger van Nederland en is oud directeur van het Nederlands Informatiebureau te Montreal.

„Ik geloof", zo zeide hij, „dat de resultaten mij in het gelijk hebben gesteld toen ik op 4 Juli de bewuste redevoering hield te Montreal. In Nederland steunde de openbare mening mij bijna zonder uitzondering en ook in het buitenland wordt de juistheid van de door mij geschetste situatie meer en meer erkend. Brieven van instemming bereikten mij van over de gehele wereld, vooral de Indonesische democratische leider Dr. Mas Slamet verzocht mij dat ik door zou gaan met spreken zoals ik gedaan had ten behoeve van 95% van het Indonesische volk dat nu lijdt onder het totalitaire regime van Soekarno."

Ten gevolge van zijn toespraak in Juni werd Kapitein Hazelhoff naar New York overgeplaatst en keerde hij in Augustus naar Nederland terug. Hij kwam naar Montréal met zijn vrouw teneinde zijn persoonlijke zaken te handelen alvorens op 16 November naar Nederland te vertrekken. In een exclusief Aneta-interview zeide hij, dat Soekarno slechts 5% vertegenwoordigt van de Indonesiërs en dat deze 5% zich steunt op Japanse wapenen en bijgestaan wordt door zelfzuchtige Nederlandse en buitenlandse politici. Nederland had steeds in Indonesië een zeer goede naam, maar de censuur van Soekarno belet het bekend worden van de waarheid, die — aldus Kapitein Hazelhoff — er op neer komt dat de Soekarno-groep geen nationale beweging is, maar een kleine fascistische organisatie die door valse propaganda op de voorgrond wist te treden (Montréal, Aneta).

MEER SCHEPEN NAAR HET OOSTEN.

De vracht-conferentie van het Verre Oosten heeft besloten het aantal scheepsvertrekken van Nederlandse havens naar het Verre Oosten te verhogen tot 5 per maand.

2 Schepen behoren tot Scandinavische lijnen, 1 van de Holland Oost Azië lijn, verder 1 Brits en 1 Frans (Den Haag, Aneta).

INDUSTRIELE SAMENWERKING.

Maandag werd bekend gemaakt dat een Stichting voor Nederlands-Amerikaanse Industriële samenwerking is opgericht ten einde de deelnemers van Amerikaanse ondernemingen in de Nederlandse industrie aan te wakkeren.

M. T. L. Steenberghe is voorzitter van de Stichting en Dr. F.H. Albarda ondervoorzitter. De bedoeling is Amerikaanse deelneming in Nederlandse ondernemingen te bevorderen door een deel der aandelen in Amerikaanse handen te stellen en verder takken van Nederlandse ondernemingen, op wederkerige basis, in de Verenigde Staten te vestigen.

Men heeft reeds voeling gehouden met de voornaamste Amerikaanse banken. Dr. Albarda verklaarde dat de stichting zich op het standpunt stelt dat het gevaarlijk is de Nederlandse kleinindustrie op eigen initiatief met de Amerikaanse ondernemingen in contact te laten treden; het gevaar is dan zeker niet denkbeeldig dat het grootste gedeelte der aandelen in Amerikaanse handen zou komen. Reeds zijn verschillende aanvragen tot geldbelegging van 10 tot 12 millioen gulden ingediend.

Dr. Albarda en H. W. A. van den Wall zullen Vrijdag naar Amerika vertrekken teneinde de wenselijkheid te onderzoeken ook in New York een bijkantoor op te richten (Amsterdam, Aneta).

BESPREKINGEN TE BRUSSEL.

Op 30 November en 1 December zullen Nederlandse, Belgische en Luxemburgse volksvertegenwoordigers besprekingen houden te Brussel over het Lager Onderwijs en Economische Samenwerking van deze drie landen. De besprekingen worden geleid door Graaf Henri Carton de Wiart, voorzitter van de Interparlementaire Unie en Oud-Belgisch gezant in Nederland (Den Hoag, Aneta).

NIET OP VOLLE KRACHT.

Gebrek aan voldoende personeel is oorzaak dat de textielindustrie in het Oosten van Nederland niet op volle kracht kan werken ondanks het feit dat er voldoende grondstoffen en kolen ter beschikking zijn gesteld. Doordat de binnenlandse productie zo klein is ziet men zich gedwongen de import te vergroten om aan de vraag te kunnen voldoen (Deventer, Aneta).

ALUMINIUM VOOR DE SCHEEPSBOUW.

De Nederlandse scheepsbouwer Hendrik van Dijk is Zaterdag per KLM van de La Guardia Field naar Nederland vertrokken. Over de toepassing van aluminium bij scheepsbouw, waarvan hij sinds zijn aankomst op 9 October een studie heeft gemaakt, zeide hij: dat hij zeer onder de indruk was van de technische uitvoering.

Hij was er dan ook van overtuigd dat aluminium in de toekomst in grotere mate gebruikt zal worden, vooral omdat het niet alleen de zwaarste van het gewicht verminderd maar ook de stabiliteit van de bovenbouw vermeerdert. In Nederland is tot nu toe aluminium in scheepsbouw alleen maar gebruikt voor montage doeleinden, zijlichten en omlijstingen. „Ik geloof dat wij eerst zullen beginnen met reddingsboten en onderdelen van de bovenbouw. De toepassing zal geleidelijk geschieden zodat de resultaten waargenomen kunnen worden (New York, Aneta).

BETALINGEN.

De Nederlandse bank maakte Zaterdag bekend dat alle betalingen die in verband staan met de buitenlandse handel moeten geschieden door de Nederlandse bank of een erkende wisselbank. Ingezetenen kunnen alleen betalingen ontvangen van niet ingezetenen na invulling van een voorgeschreven formulier.

Hierbij dienen ook de uitvoer vergunningen overgelegd te worden. Indien betalingen op een andere wijze plaats hebben gehad is men verplicht de goedkeuring van de Nederlandse Bank te vragen. Het gebruik van Nederlandse munt bij betalingen aan nietingezetenen wordt beschouwd als inbreuk op de deviezenbepalingen. De nieuwe bepalingen dienen om de fraude op deviezengebied tegen te gaan (Amsterdam, Aneta).

BEURSBERICHTEN.

De effecten daalden tot een nieuw laag peil op de Amsterdamse Beurs. De Koninklijke Shell daalde het meeste nl. 18½ punt. H.V.A. 12 Unilever 10. 11 Van de 21 bekendste effecten bereikten het laagste punt van het jaar waaronder Staatsobligaties die een geheel punt daalden waarschijnlijk ten gevolge van de omzetting. Bank aandelen stonden het sterkste en de Hollandse Bank Unie steeg 1½ punt (Amsterdam, Aneta).

GROTERE FINANCIELE VRIJHEID.

De Minister van Financiën verklaarde Maandag in antwoord op de verklaringen van Kamerleden bij de behandeling der Begroting dat de noodzakelijkheid om beperkende monetaire maatregelen te nemen haar einde nadert en de weg gereed is om te komen tot een grotere vrijheid in het besteden der opgespaarde gelden. Hij zeide verder dat toeneming van spaargelden zeer noodzakelijk is maar dat hij tot nu toe geaarzeld had een campagne in die zin te voeren omdat de omstandigheden nog niet gunstig waren.

De Minister besloot met de verklaring dat het vertrouwen in de gulden belangrijker is dan de vrije beschikking over het geld (Den Haag, Aneta).

UITBREIDING WERKLOOSHEID VOORZIEN.

Dr. G. A. Kohnstamn, hoofd van Economische en Technologische problemen van het Departement van Economische Zaken, verklaarde dat Nederland in 1952 350.000 werklozen zal hebben, indien de industrie geen middel vind om dit aantal arbeiders op te nemen.

Tot nu toe gebruikt de industrie 500 tot 600.000 arbeiders, zodat deze industrie met 75% uitgebreid dienen te worden; deze vooruitgang wordt evenwel door allerlei factoren belemmerd.

Hij wees er eveneens op dat de kolensituatie in Nederland ernstig is. Uitvoer van groente wordt belemmerd door te hoge kostprijs Alleen de vruchten-industrie heeft kans de buitenlandse markt te veroveren (Den Haag, Aneta).

HET ONTSLAG VAN DR. HIRSCHFELD.

Het ontslag van Dr. Hans Max Hirschfeld is Maandag bij Koninklijk Besluit bekrachtigd. Gedurende de bezetting was Hirschfeld op zijn post gebleven als secretaris-generaal van Handel Industrie en Scheepvaart.

Hij is ontslagen ondanks het feit dat een onderzoek aantoonde hoe hij gedurende de bezetting de Nederlandse zaak voorstond. Een beroep werd gedaan op de Kroon en deze petitie werd getekend door 52 regeringsambtenaren. Op dit ogenblik bevindt Hirschfeld zich in Batavia als lid van een Missie die Nederlands Indische Economische Aangelegenheden bestudeert (Den Haag, Aneta).

St. Thomas

Patroon der Scholen

Sommige mensen weten na 2000 jaar nog niet, wat nu eigenlijk de leer van het Christendom is. Ze hebben het te druk waarschijnlijk. Het is voorgekomen aan een van de Nederlandse Universiteiten, dat een geleerde professor, in een of andere vak, toevallig even sprak over de H. Mis, wat voor een katholiek studentje, dat daar voor hem zat op de collegebanken aanleiding was, om heel stout ineens te vragen, wat of de Mis eigenlijk was.

De vraag kwam zo pardoes, zo maar ineens uit de hemel gevallen, dat de professor hem wel moest horen en er ook wel een antwoord op moest geven.

De Prof. deed het, doch het antwoord was zo treurig dat een school kind het hem verbeteren kon. Zijn wetenschap mag uitgebreid geweest zijn, het bleek: na 2000 jaar wist die professor nog niet wat de H. Mis was.

We moeten ons geloof leren, dat is de taak van de Kerk door prediking en school. De kerk geeft de openbaring door, gevonden in H. Schrift en overlevering. Doch wat doet dan de theoloog, wat deed dan iemand als St. Thomas, waarom moest hij van die rijen boeken vol schrijven als de godsdienst toch samen te vatten is in een klein boekje van de catechismus?

De taak van den theoloog is heel iets anders, zijn vak moet aldus omschreven worden: het is de wetenschap die uitgaat van het geopenbaarde als het gegevene, doch die tracht al wat weetbaar is in de geloofsleer door de natuurlijke rede te achterhalen. En het is de wetenschap waarin getracht wordt het onderlinge verband der leerstukken te achterhalen.

De eerste apostel St. Petrus heeft reeds geschreven dat wij ons geloof redelijk moesten verantwoorden, en dat doen we in de apologie, doch ook na de aanneming van het geloof gaan wij ons geloof redelijk verklaren en dat doet de theoloog.

Hoe jammer toch dat sommige mensen het zo druk hebben en na 2000 jaar nog zo weinig van het geloof weten net als die professor, die wel geleerd mocht heten, doch die van het geloof de Waarheden die hij zelf nodig had als brood, nog minder afwist dan een schoolkind.

Deze beschouwing in verband met het patroonfeest van Sint Thomas is nodig, als wij zien hoe de mensen hier in de hitte der tropen, nog meer misschien dan elders, het druk hebben — wat wij het best kunnen omschrijven als, dat ze materialistisch worden.

HOGER OP.

De inwoners van dit Limburgse dorp dat vlak bij de Duitse grens ligt hebben met het oog op de vele gebroken ruiten en gescheurde muren veroorzaakt door de ontploffingen vlak over de grens waar Britse demolitie-eenheden bezig zijn Duitse munitieopslagplaatsen in het Rijkswoud op te blazen, besloten een telegram te sturen aan Koning George VI.

Plaatselijke autoriteiten verklaarden dat vroegere protesten van de Nederlandse Regering gericht tot de Britse bezettingsautoriteiten vruchteloos waren.

De ontploffingen worden uitgevoerd door Duitse krijgsgevangenen onder Brits toezicht. Men deelt mede dat grote hoeveelheden ontploffingsmiddelen per trein naar de Nederlandse grens zijn gevoerd om daar, na een waarschuwing aan de bevolking opgeblazen te worden (Milsbeek, Aneta).

NIEUWS VAN OVERAL

ER WORDT GEWERKT.

Naar vermeld werken de Verenigde Staten en Groot Brittannië aan afzonderlijke plannen om het vetorecht in de Veiligheidsraad te beperken. De Britten hopen de regeling die zij uitwerken doch waarvan de bizonderheden nog geheim zijn, de kleine mogendheden zullen bevredigen (Lake Success, (AP) 13.11).

SCHMELING WEER IN DE RING.

Een bericht uit Hamburg deelt mede dat de Britse militaire autoriteiten aan den Duitsen bokser Max Schmeling toestemming hebben verleend om zijn activiteiten op het gebied van de bokssport wederom te hervatten. (Berlijn, (AP) 12.11).

Gaan wij naar Barranquilla ?

De sport staat deze weken weer in het brandpunt van de belangstelling, doch dat alles niet zonder critiek. Zonder af te willen dalen naar alle particuliere opinies zijn wij naar onze mening toch wel verplicht, het volgende naar voren te halen.

Er zijn mensen, die beweren dat naar Barranquilla gaan onzin is. Het is gewoon weg geld wegsmijten; ik ben er tegen dat de Staten zo maar hielpen om daar weer een 20.000, zegge twintig duizend gulden — of was het nog meer? — te voteren, om niet alleen jongens naar Barranquilla te sturen, doch ook heren die genoeg verdienen en die ik met mijn belastingcenten geen snoepreisje behoef te bezorgen. We maken onze jongens gek, nu gaan ze weer naar Barranquilla.

Dat er een paar gaan à la bonheur. Maar ik hoor dat er wel een 90 gaan. Dat is te veel, dat is overdreven, dat is geen zuivere opvoeding van het volk. Laat men denken aan het wijze woord, dat „het sterke benen moeten zijn, die de weelde kunnen dragen".

Ik gun de jongens een pretje, doch gaan ze nu ook weer wonen in eerste-klas-hotels, reizen ze ook weer aan boord eerste klas? Moet heel die groep per vliegtuig, moeten we ze ook aankleden?

Ik ben tegen Olympische spelen. Ik ben blij me nog te herinneren, dat de Nederlandse kranten even hun verstand terugkregen, toen daar bij die Olympische Spelen een worstelaar uit Australië, binnen de zes seconden „out" was. Dat was me een gelach. Hij kwam van de andere kant van de aarde, daarvoor hadden ze de boot betaald en binnen zes seconden was het afgelopen en was hij uitgespeeld.

En dan geen dames. Baron de Coubertin was er zelf tegen, en hij is toch de heroprichter van de Olympische Spelen.

In Amsterdam, U had dat moeten zien, het was een slagveld, die dag van de damesathletiek. Zij vielen er bij neer en daar gingen al die speeches over verstandige sport aan flarden.

En één die discus moest werpen gooide bijkans een ander het hoofd af. En in Amsterdam ging het nog kalm. Daar gingen de journalisten zich niet te buiten aan zware disputen in de kranten wie de aantrekkelijkste was en wie de mooiste! Krijgen we dat in Barranquilla ook? Moeten we ook een „madrina" mee sturen voor ons team?

Zo ging het door deze week, over de Olympiade daar in Barranquilla terwijl er natuurlijk van alles naar boven kwam.

De quaestie komt geheel hier op neer: De leiding moet goed zijn. Goede sport onder goede leiding.

Het is wel even verdrietig, dat er juist aan de leiding wel eens was ontbreekt. Het moet natuurlijk niet zo worden, dat men bijv. op Zondag de jongens om 8 uur uit bed trommelt en ze zegt „Opschieten! Om 9 uur is het oefenen op het veld daar en daar", dan hebben ze misschien nog kans om naar de H. Mis te gaan, maar hoeveel zullen er gaan? Sport is goed en het is ook goed om grote sportevennementen mee te maken, als de kosten redelijk kunnen bestreken worden. Over de moeilijkheid dat de Curaçaoploeg of de Nederlandse Antillen ploeg wel wat groot is, daarover kunnen wij niet oordelen, het kwam ons ook zo voor.

Men verwijt de moderne tijd, dat men de waarden omdraait, men geeft iets een te hoge waarde, zo bijv. de sport — die de sport werkelijk niet moest hebben.

Het is fijn dat men sportvelden aanlegt, doch beter dat men een ambachtsschool bouwt. Het is goed dat men de sport aanmoedigt door sportevenementen als Olympische Spelen want de sport houdt bezig en geeft een gezonde afleiding, doch beter is het de mensen nu eindelijk, anno 1946, eens uit de krotten te trekken en ze W. C.'s te geven. En toch deze uitroepen zijn misleidend — men moet het ene doen en het andere niet laten. En men moet niet omdat er niet genoeg huizen nog gebouwd worden de mensen die onze jeugd sport geven met stenen gooien. We kunnen echter eisen — „goede sport onder goede leiding" en dan goede reis naar Barranquilla.

Citius, Altius, Fortius.

'X

CURAÇAO

WAARNEMEND GOUVERNEUR ONTVANGT

De Nederlandse schaak kampioen Dr. Max Euwe heeft in gezelschap van Dr. Wybojan Goslinga zijn opwachting bij den waarnemend Gouverneur Mr. F. A. Jas. De directeur van de Anglo Saxon, de Heer Rowbottom, heeft in gezelschap van Ir. J. Noorduyn zijn opwachting gemaakt bij den waarnemend Gouverneur.

TELEGRAM VAN HELFRICH.

Admiraal Coenraad E. L. Helfrich heeft het volgende telegram gezonden, bestemd voor de „Margriet", de „Beatrix" en mede voor de „Valk":

„Wens commandanten, kapiteins en alle opvarenden van harte geluk met bereiken eerste mijlpaal op deze tocht van historische betekenis voor Uzelve, Nederlands scheepvaart en ons volk."

Ook van den Minister van Marine is een persoonlijke gelukwens binnengekomen (RPD).

NILDA JESSERUN PINTO GAAT NAAR NEDERLAND.

Heden vertrekt per K.L.M. naar Nederland mejuffrouw Nilda Jesserun Pinto. De kinderen van Curaçao zullen haar stem niet horen voor de Curom, doch gelukkig gaat het kinderuurtje door onder leiding van Mevrouw Hart.

Het kinderuurtje is een van de mooie vindingen geweest van den heer Herman de Man. Zo werd er een gelegenheid gevonden om de liederen- en verhalenschat, die onder ons volk leeft, door te geven aan de jongere generatie.

Mejuffrouw Pinto gaf een bundel uit met die liederen, „Corsouw ta canta", en naar wij vernemen ontving zij reeds een uitnodiging om in Nederland ook voor de Katholieke Radio Omroep op te treden, opdat Curaçao op die wijze wat nadat gebracht wordt tot Nederland. Een goed dee, een goede reis. „Bon biaha".

Op het paleis van de prinsesjes in Soestdijk draait men reeds de plaat met de liederen van Curaçao, de Kanariepietjes boden immers die plaat aan de Prinses aan bij Haar bezoek op Curaçao, doch nu zal heel Nederland horen van Nanzi en van onze liederen.

KRIJGSRAAD.

In verband met het afzwaaien van de schutters zal de krijgsraad ook in sneller tempo werken. Zo zullen er op Woensdag 27 November acht zaken worden behandeld.

EEN VERSLAG UIT CARACAS.

In het verslag van het Comité „Neerlands Vrijheidsdag", dat in Caracas gevormd werd en tevens het eindverslag is, aangezien de bestaansreden van het Comité als geëindigd beschouwd kan worden, leest men o.m. het volgende.

Betreffende het bezoek van Prinses Juliana op 3 Maart 1944: „Jammer genoeg was het bezoek kort, doch het was ons bekend, dat velerlei moeilijkheden overwonnen hadden moeten worden om zelfs dit kort bezoek mogelijk te maken. Het was er des te feestelijker om. Ofschoon het bezoek werd gebracht aan den President van Venezuela, was het toch mogelijk voor de kolonie om op het Gezantschap aan Prinses Juliana te worden voorgesteld en Haar als herinnering aan Caracas door drie meisjes drie zilveren orchideetjes aan te bieden voor de Prinsesjes Beatrix, Irene en Margriet. Ook had Hare Koninklijke Hoogheid tijd het werk van ons Damescomité te bewonderen en zich met velen onzer dames geruime tijd te onderhouden."

Bij het vertrek van Zijne Excellentie Harer Majesteits Gezant in Caracas, Mr. Arthur Methöfer betoogt het comité zijn dank voor de volle steun, die het Comité steeds en op velerlei wijze van hem mocht genieten.

Omtrent de besteding der inkomsten schrijft men, dat men besloten had de periodieke bijdragen niet meer te innen voor een van tevoren bepaald fonds, doch de door het comité verzamelde gelden van tijd tot tijd een bepaalde bestemming te geven. Bijdragen zijn dan ook gegeven aan het Queen Wilhelmina Fund, Inc. New York", het Prins Bernhard Fonds", het „Comité ter bevordering van het welzijn van Nederlandse strijders", het „Prinses Margriet Fonds", het „Nederlandse Rode Kruis", het Nederlands Steunfonds Caracas" en het „Hollands Dames Comité Caracas".

De bijdragen uit Caracas aan diverse fondsen en comité's, sinds de oprichting van het Comité bedragen Bs. 22.806.70., 68.124. 52, 16437.—. 3., te samen tegen de huidige koers ongeveer gelijk aan 350 Hollandse guldens.

SCHEEPSBERICHTEN.

12 November.

City of Yokohama naar Cristobal; Delftdijk naar Cristobal; Lake Cowichen naar Canada; Samesk naar Liverpool; Samteviod naar Liverpool.

13 November.

Edg. D. Williams van Aruba; Evelyn naar Aruba; Raagitiki van Liverpool.

BIJ DE DOOP VAN EEN VLIEGTUIG.

De Kerk heeft bij Sint Paulus geleerd „alles wat ge doet, doet dat ter ere Gods" en zij leert daarom haar kinderen onder de zegen van God alles te gebruiken. Zo kent de kerk verschillende zegeningen.

Bij de inzegening van een vliegtuig staan deze gebeden voorgeschreven:

„God, die alles tot Uw glorie hebt geschapen en de elementen van de gehele wereld in dienst van den mens gesteld hebt, zegen, bidden wij U, deze machine opdat zij moge gebruikt worden om de lof en de eer van Uw naam verder uit te dragen, om de mensen van voordeel te zijn, en geef dat vrij van schade en gevaar deze machine door de gelovigen gebruikt kan worden terwijl het bij hen verlangens naar het hemelse moge opwekken. Amen."

Ook kent de Kerk nog meer gebeden waarbij de bescherming der H. Maagd en der Engelen wordt afgebeden.

K.S.C.

Hedenmiddag 16 uur Rifterrein: Johan Maurits — Ambachtschool „St. Jozef".

Zondag 10 uur Baseball Rifterrein; 10 uur Korfbal, Santa Rosa: Bito — Yes; 16 uur Voetbal: Ecuador — Dosco.

VERKEERSONGEVALLEN.

De bewoonster van een perceel in Batavierwijk deed aangifte dat een personenauto de omrastering van haar koraal had stuk gereden. Een onderzoek wordt ingesteld.

Op de Schottegatweg ter hoogte van Rio Canario werd een meisje, oud 7 jaar, aangereden door een bestelauto. Het meisje kreeg een lichte hersenschudding en enige schaafwonden.

Het meisje zou hard lopende, vlak achter een voorbijrijdende auto, de rijweg hebben overgestoken en daarbij zijn aangereden door de van de andere kant komende bestelauto.

Op de Beethovenweg reed een bestelauto door het hek van een koraal, waardoor dit hek over een afstand van ongeveer 4 meter werd vernield.

Oorzaak: Te grote snelheid van de bestelauto.

In de Breedestraat ter hoogte van de St. Annakerk vond een lichte aanrijding plaats tussen een dumptruck en een pick-up, waarbij de pick-up licht werd beschadigd.

De voorbijrijdende dumptruck moest stoppen voor een tegenligger, waarna de pick-up tegen de achterzijde van de truck botste.

Een lichte aanrijding vond plaats op de Eyck van Voorthuizenweg, ter hoogte van het Recreationpark, tussen een personenauto en een vrachtwagen, waarbij beiden werden beschadigd.

Oorzaak: De bestuurder van de personenauto wilde de vrachtwagen voorbijrijden, op het moment dat deze naar links afsloeg.

Op het Julianaplein ter hoogte van de Concordiastraat vond een aanrijding plaats tussen een personenauto en een paard, waarbij het paard ernstig werd verwond aan het linkerbeen.

De ruiter met het paard kwam plotseling van achter een auto te voorschijn en liep tegen de juist voorbijrijdende personenauto.

In Memoriam

Op 30 April 1946 overleed in het pensionaat Welgelegen te Curaçao Sr. Marie Donata, Jacoba Wilh. Maria Knijnenburg. Geboren te 's-Gravenhage, 20 Augustus 1859, trad zij op 18-jarige leeftijd in het noviciaat der Penitenten Recollectinen te Roosendaal, waar zij op 29 Februari 1880 haar H. Geloften mocht afleggen. Reeds spoedig ging haar hartewens in vervulling en 9 November 1882 landde zij op Curaçao, waar zij meer dan 60 jaar zich als Missiezuster geheel mocht geven aan het heil der zielen.

Eenvoudig en bescheiden, brandde in haar het apostelvuur, en met St. Paulus mocht ze zeggen: Caritas Christi urget nos. Sr. Donata werd alles voor allen, een harde werkster, voor wie geen offer te zwaar, geen moeite te veel was. Het grootste deel van haar leven bracht ze door in het St. Martinusgesticht. Overdag in de school, gaf ze 's avonds onvermoeid catechismusles aan de bekeerlingen en afgedwaalde schapen. Met onuitputtelijke geduld leerde zij die arme mensen, die lzen noch schrijven konden, de gebeden en de vragen van de catechismus. En al waren ze nog zo slecht van begrip, Sr. Donata kreeg ze klaar! Hoe blij en gelukkig was ze, als de Paters haar bekeerlingen stuurden en met hoeveel liefde en hartelijkheid ontving zij ze! Eens kreeg zij een vrouwtje van 84 jaar. Ze kende alleen het Onze Vader, maar was van goede wil en wilde zo niet sterven. Sr. Donata leerde haar met het grootste geduld en nadat het oudje overgelukkig haar 1e H. Communie had gedaan, stierf ze, nog geen 8 dagen later, zonder ziek te zijn geweest! Zo heeft ze veel, zeer veel zielen tot God terug gebracht!

Dertig jaren lang bereidde ze ook de kinderen voor tot de 1e H. Communie, waarvoor ze moeite noch offer spaarde. En bij al dat werk vond ze nog tijd om te naaien en het goed harer medezusters te verstellen!

De laatste jaren was ze op Welgelegen, waar ze een welverdiende rust genoot. Geheel uitgeleefd, was ze tot het laatste ogenblik helder van geest, gelukkig en dankbaar jegens den Goeden God. Met groot geduld verdroeg ze zonder ooit te klagen de pijnen van de ouderdom. De laatste keer, dat Mgr. Verriet haar bezocht, bedankte de Bisschop haar nog voor alles wat ze voor de Missie gedaan had. Spreken kon ze niet meer, maar toch dankte ze nog met een lief lachje, waarop Mgr. haar de Pauselijke zegen gaf. Zo ging ze stil tot haar Bruidegom, ons allen een voorbeeld nalatend van een eenvoudig heilig religieus leven! R.I.P.

(Echo's uit de Missies.)

Aanbesteding

De Directeur van Openbare Werken zal op Dinsdag 26 November 1946 des namiddags 2 uur te zijnen kantore te Parera in het openbaar aanbesteden:

Bestek No. 72: Het bouwen van een woning landbouwkundige, een wachterswoning, een melkstal en een werkplaats met garage en schaftlokaal bij de Gouvernementsproeftuin te Cas Corra.

Bestek No. 73: Het bouwen van een politiepost annex garage enz. te Dominguito.

Bestekken en teekeningen zijn van 16 November af te verkrijgen aan zijn kantoor te Parera, tegen betaling van f 10.-- per stel.

Restitutie aan inschrijvers bij inlevering der ongeschonden stukken op den dag van aanbesteding f. 9.-- per stel.

De Directeur van Openbare Werken,
GROOTE

2-1

ROSA LEI EN DOCHTERS

nemen langs dezen weg afscheid van vrienden en kennissen wegens haar vertrek naar Caracas.

Curaçao 12 November 1946.

Igor Sikorski over:

De komende luchteeuw

Igor Sikorsky wordt heden ten dage als één van Amerika's vooraanstaande luchtvaartspecialisten beschouwd. Ontwerper van een groot aantal typen militaire vliegtuigen, verkeersvliegboten en helicopters of hefschroefvliegtuigen is deze in Rusland geboren en opgevoede ingenieur een nogal zwijgzaam mens, zoals verschillende van zijn landgenoten. Zijn levensgeschiedenis is een merkwaardige samenloop van een aantal successen.

In de jaren 1908—1911 bouwde hij in Rusland een aantal vliegtuigen voor eigen rekening en toen reeds ontwikkelde hij een project, waaruit later het ontwerp hefschroefvliegtuig zou geboren worden. Later, ten tijde van de revolutie, verliet Sikorsky zijn geboorteland, om zich na enkele omzwervingen in de Verenigde Staten te vestigen, alwaar hij zich langzaam maar zeker opwerkte tot de hoogte, waarop hij nu is gekomen. Igor Sikorsky heeft het wel meer bij het rechte eind gehad en wanneer hij zijn gedachten over de toekomst van de luchtvaart formuleert, dan baseert hij deze op de nuchtere gegevens van het heden, waaruit het morgen geboren wordt.

Ik wil u deze gedachten niet onthouden, in de eerste plaats, omdat zij afkomstig zijn van één van 's werelds beste luchtvaartdeskundigen, in de tweede plaats, omdat zij iets meer te vertellen, van die wonderwereld, die nu op het punt staat voor ons allen open te gaan...... wanneer de politieke factoren in deze nog altijd onrustige wereld een wending ten goede nemen. Ik geef dus nu het woord aan Sikorsky:

„We schrijven 1955, de plaats is een liefelijke weide, omringd door dichte bossen op een heuveltop, die uitzicht geeft op een prachtig bergmeer in de Catskill Bergen, ongeveer 120 mijlen van New York gelegen. Het is kwart over acht in de morgen en u moet zich met uw kantoor in verbinding stellen. En toch is er geen harde weg, of zelfs maar een grintweg mijlen in de omtrek en het is precies vijftig mijl naar het dichtstbijzijnde spoorwegstation.

Nu hoort u een brommend geluid en boven de horizon verschijnt een toestel, dat snel dichterbij komt. Wanneer de vlieger precies boven ons is, schakelt hij de voorwaartse beweging uit en het toestel daalt verticaal, totdat de cabine ongeveer 30 cm. van de grond is. Op de grijze zijkant staat geschilderd „Helicopter Express naar New York". Terwijl u zich gereed maakt het toestel te betreden, raakt dit de grond niet aan, het hangt als het ware bewegingloos in de lucht. De deur wordt opengedaan en u stapt binnen. U knipt goedig naar den tweeden vlieger. U zwaait even naar de vijftien andere passagiers, die ge reeds kent. De deur wordt gesloten en de helicopter stijgt verticaal naar de 300 meter, vandaar gaat het met een vaartje van 140 mijl per uur verder. De tweede vlieger begint een praatje: „Hoe bevalt u het nieuwe huis? Goed, niet waar? Dat is een populair plekje hier. Er zitten hier tegenwoordig zoveel forensen, dat we een extra bus moesten in zetten, om ze allen te vervoeren naar en van hun werk."

Vijftig minuten later hangt het hefschroefvliegtuig boven één der New Yorkse wolkenkrabbers en daalt voorzichtig op een plat dak met een oppervlak van zestig vierkante voet. U stapt uit, gaat het gebouw binnen, daalt met de lift en wandelt een blok verder naar uw kantoor. Nog geen uur geleden dronk u uw kopje koffie in uw buitenhuis in de bergen."

„Laat ik proberen u een duidelijk beeld te geven van de komende lucht-eeuw, zoals ik deze voor me zie. De eerste vraag is, waarom de luchtvaart voor de grote massa zou moeten wachten op de helicopter, temeer waar gedurende de laatste vijf en twintig jaren vele profeten luchtgezinde millioenen hebben voorspeld, die het luchtruim kozen in een veilig en snel vliegtuig.

Waarom zijn deze voorspellingen niet uitgekomen? Het antwoord ligt in het feit, dat met de omvang van het vliegtuig ook het landingsterrein steeds groter werd. De vliegvelden werden tenslotte zo groot, dat zij mijlen buiten de steden moesten worden gebouwd. Wanneer ge vandaag een reis van 200 mijlen zoudt willen doen, dan brengt u 30 minuten door in een comfortabele autobus op weg naar het vliegveld, vervolgens één uur in het toestel en dan nog eens 30 minuten in een niet minder comfortabele autobus naar de plaats van bestemming.

Zodoende is het vliegtuig de slaaf van het vliegveld geworden, zoals de spoorweg slechts van belang was voor mensen die in de buurt van een station wonen.

Een andere tegenwerkende factor is, dat de landings- en startsnelheid gewoonlijk die van een automobiel belangrijk overschrijden. Dit vergt van den bestuurder of vlieger snelle reflexen, snelle beslissingen en onmiddellijke handelingen, speciaal bij ongunstige weersomstandigheden. Daarom denken tallooze millioenen Noordamerikanen, die zich een vliegtuig kunnen permiteren, er niet aan, er één aan te schaffen, omdat zij denken, dat het toestel moeilijk handelbaar is en omdat het toestel hen niet direct van hun kantoor naar hun huis kan vervoeren.

En toch zijn dat de mensen, de millioenen eigenaren, die de eeuw van de automobiel hebben mogelijk gemaakt. Dit zijn de millioenen, die slechts eenvoud wensen te kopen — laten we hen die eenvoud in de luchtvaart geven.

Ik nam proeven met mijn eerste hefschroefvliegtuig in 1908. Meer dan dertig lange jaren later, heb ik dit vraagstuk opnieuw ter hand genomen; omdat dit toestel de enige mogelijkheid tot verticale landingen en opstijgingen biedt, omdat dit het enige toestel is, dat lange en zelfs korte startbanen, ja, zelfs gehele vliegvelden overbodig maakt. Daardoor wordt de „deur tot deur" of zo u wilt de „huis tot huis" luchtvaart werkelijkheid.

De helicopter heeft eigenschappen, die geen enkel ander vervoermiddel bezit. Het kan verticaal dalen en opstijgen op elke gewenste snelheid, het kan stilstaan in de lucht, zijwaarts vliegen en zelfs achteruit. Het is eenvoudig te vliegen en te onderhouden. Dit zijn — en daar ben ik zeker van — de voornaamste eigenschappen, waardoor het een aantrekkelijk bezit voor honderdduizenden mannen en vrouwen zal worden.

Laten wij nu opnieuw een sprong in het jaar 1955 doen en eens zien, hoe uw vrouw een typische familie-helicopter vliegt. Ze is net even naar vrienden overgewipt, vijftig mijl van uw huis af. Uw helicopter-garage is slechts iets groter dan die van uw ouderwetse dubbele auto-garage. Uw vrouw speelt met haar hefschroefvliegtuig. Ze drukt op de startknop, de motor slaat aan. Gezeten in de geriefelijke twee persoons cabine, drukt ze op de knop, die het motorvermogen op de wielen overbrengt. Want dit is tevens een weg-model, ze behoeft het niet op het veld te duwen, het hefschroefvliegtuig komt op eigen kracht naar de startplaats, daar schakelt ze op de rotor over en nu is ze gereed om te starten. Die start is zo eenvoudig, dat een kind het klaar speelt.

De kosten? Een licht twee persoons helicopter kan tien mijlen op een gallon benzine doen. Met de tijden zal dit cijfer gunstiger worden. En de kosten van onderhoud zullen kleiner worden dan die van uw automobiel. De helicopter opereert met een gelijk rhythme. Of u nu met een snelheid van drie mijlen per uur, dan wel 140 mijlen per uur vliegt, de rotor draait op gelijke snelheid. Een auto met zijn versnellingen slijt meer dan een hefschroefvliegtuig, dat iedere honderd uren vlieguren nagezien moet worden, hetgeen dus neerkomt iedere 5000 tot 9000 mijlen.

Laat ons een ogenblik veronderstellen, dat u besloten hebt een twee-persoons helicopter aan te schaffen. De vliegleskosten zijn in de aanschaffingsprijs inbegrepen en u gaat naar den daeler, die u enkele uren zal les geven, alvorens u het toestel afneemt. De daeler heeft een demonstratie-machine ergens nabij een plein. U gaat beiden in de cabine en hij verklaart de controle-organen en hun werking. Daarna drukt hij op een knop en er komt leven in de motor.

„Probeer het zelf maar eens", zegt hij, „het is eenvoudig genoeg."

U doet de rotors sneller draaien, u manoeuvreert de stuurorganen, maar tot uw verwondering bemerkt u, dat de machine niet snel hoogte wint zoals u had verwacht. Daarentegen blijft deze op ongeveer vier voet van de grond hangen. Het toestel zit nl. aan een kabel en u hebt nu gelegenheid om op uw gemak de werking van de stuurorganen te controleren. Hoe eenvoudig is deze methode om met de helicopter vertrouwd te geraken.

En ik ben er zeker van, dat binnen korte tijd het iets heel gewoons zal worden, net zo alledaags als het besturen van een auto. Ik voorzie zelfs helicopters op landelijke kermissen en feesten door middel van een kabel aan de aarde verbonden, zodat duizenden mannen en vrouwen het toestel zullen kunnen besturen en op een veilige manier de sensatie van het zelf-vliegen zullen krijgen.

Een vraag, die u misschien bezig houdt is deze: wanneer er duizenden of zelfs honderdduizenden van deze toestellen in de lucht komen, die in alle richtingen vliegen, wat komt er dan van de verkeersregels terecht? Ik kan u daar het volgende op antwoorden: men heeft deze vraag voorzien en nu reeds werkt men actief aan de oplossing ervan. Laat ik u dit verzekeren: de verkeersproblemen van morgen zijn lang niet zo gecompliceerd als die waarmede het autoverkeer in onze dagen te kampen heeft. Natuurlijk moeten er éénrichtings-luchtlanen komen naar en van de dichtbevolkingscentra, er zullen bepaalde hoogten worden aangegeven voor snel en langzaam verkeer en ge kunt kiezen al naar gelang uw temperament.

Uiteraard zullen die helicopter luchtwegen op een veilige afstand van die voor het civiele luchtverkeer worden geprojecteerd. Alle hefschroefvliegtuigen zullen zich aan verkeersregels moeten houden, ze zullen op bepaalde minimum hoogte over de steden moeten vliegen, en een man of een vrouw met normale reflexen zal het een ideaal vervoermiddel gaan vinden. Natuurlijk zal de eigenaar geen hartziekte moeten hebben of kleurenblind zijn, dan kan hij trouwens niet autorijden ook.

U en uw vrouw zullen uw vliegbewijs krijgen, op dezelfde eenvoudige manier waarop ge nu uw rijbewijs haalt. U kunt uw helicopter verzekeren op dezelfde wijze, waarop ge nu uw wagen verzekert, mogelijk is het hefschroefvliegtuig nog wel een stuk goedkoper.

Er is mogelijk nog een andere quaestie, die u bezig houdt: kan men met dergelijke toestellen bij alle weersgesteldheden volkomen veilig vliegen? Bij regen en sneeuw, bij mist en storm? Wat gebeurt er bij dergelijke omstandigheden met den helicopter-vlieger? Laten wij daarbij nimmer vergeten, dat de mens van ouds door slecht weer werd gehandicapt, zelfs al ging hij in vroeger tijden te voet of per paard. Ons logische denken vertelt ons dat niemand in helicopters bij zeer slecht weer gaat vliegen, tenzij hiervoor een absolute noodzakelijkheid bestaat. En toch, als u in zo'n toestel door noodweer wordt overvallen, biedt geen enkel ander vervoermiddel u een dergelijke zekerheid en veiligheid. Als u door mist wordt overvallen kunt u de snelheid verminderen tot vijf of vijftien mijlen per uur, u kunt langzaam dalen en op uw gemak een landingsplaats uitzoeken, waar ge op beter weer kunt wachten. Een zware sneeuwval zal de auto's en het luchtverkeer geheel stilliggen, maar een hefschroefvliegtuig start verticaal en ondervindt hiervan niet de minste hinder.

Een dokter, die in dergelijke gevallen een spoedgeval moet behandelen, kan altijd per helicopter tot aan de deur van den patiënt worden gebracht.

In tegenstelling tot de militaire vliegtuigtypen, die in vredestijd weinig nut hebben, is de militaire helicopter voor 75% bruikbaar voor vredesdoeleinden. De verbeteringen, die wij momenteel aanbrengen, zullen door u in de luchteeuw van morgen worden benut. Ik ben ervan overtuigd, dat het fabriceren, het verkopen en het onderhouden van dergelijke toestellen een industrie zal worden, waarin billioenen dollars zullen worden geïnvesteerd binnen tien jaren na het einde van de Tweede Wereldoorlog, precies zoals de automobielindustrie zulk een geweldige vlucht nam, na de eerste wereldoorlog. Er zullen vele veranderingen in onze levenswijze uit voortkomen.

„Ik doop u . . . Willemstad"

Onze waarnemend-Gouverneur Mr. Frans A. Jas en practisch alle voornamen uit gouvernements-, olie- en handelskringen waren gistermiddag op Hato om de „doop" van een der DC4-vliegtuigen van de K.L.M. bij te wonen.

Nabij — maar nog niet voor — het nieuwe stationsgebouw stond het grote, glimmende toestel opgesteld, terwijl onder een afdakje een muziekkapel lustig „Maria Helena" zat te blazen tot blijdschap van een groot deel van het K.L.M.-personeel dat er samengestroomd was.

Directeur L. R. Bouman stond voor de vroegere cantine van de Noordamerikaanse luchtmacht de gasten welkom te heten alvorens deze zich binnen gingen te goed doen aan allerlei dranken en versnaperingen.

Op het uur van de „doop" zelf beklom Directeur Bouman naast het vliegtuig een trap welke als spreekgestoelte dienst deed en richtte hij een kort woord tot den waarnemend-Gouverneur en de overige aanwezigen, waarin hij herinnerde, aan de komst van de „Snip" twaalf jaar geleden. Sindsdien is er veel gebeurd. De K.L.M., toen met een personeel van 7 personen, breidde zich in het gebiedsdeel uit tot een onderneming, welke thans bijkans 700 mensen in dienst heeft en dus een der grootste werkgevers is. Met de K.L.M. groeide Curaçao dank zij de ondernemingszin die hier bestaat.

Thans zou men dit vliegtuig „Willemstad" gaan noemen naar de hoofdstad van het gebiedsdeel Curaçao. Reeds werd de „Oranjestad" gedoopt en zo wordt de reeks voortgezet.

D heer Bouman, die als Directeur van een der grote maatschappijen zich ook bezorgd maakt om de duurte van het leven, wierp vervolgens een blik in de toekomst. Curaçao is een exportland, zo zeide hij, en als de arbeidskrachten te duur worden kunnen wij niet meer exporteren. Doch in dit punt — dit „moeilijke punt" zoals hij zeide — wenste hij niet verder te treden.

Men zal evenwel niet uit het oog moeten verliezen, dat wij voor onze welvaar afhankelijk zijn van het buitenland omdat de Curaçaose grond zelf weinig produceert.

Alvorens mevrouw Jas uit te nodigen om de „champagnedoop" te verrichten herinnerde de heer Bouman er nog aan, dat bij aankomst van de „Snip" twaalf onze welvaart afhankelijk zijn van Dat werd toen als een gelukkig teken beschouwd. Bij de gereedmaking van de „Willemstad„ heeft het ook flink geregend en dus hoopte de spreker, dat dit niet alleen een voorbode moge zijn van een gelukkige vaart, maar ook van een voorspoedig Curaçao.

Mevrouw Jas kon nu, omringd door fotografen, de fles champagne stuk werpen op een der wielen van het vliegtuig, wat aan een der omstanders de opmerking ontlokte: „Het is zonde van dat spul".

Even dankte de heer Bouman Mevrouw Jas voor haar welwillendheid en hierop nam de waarnemend Gouverneur, Mr. Frans A. Jas, het woord om den heer Bouman geluk te wensen met de wijze waarop het bedrijf van de K.L.M. zich uitbreidt.

Wat werk meer op de fantasie van de mensen dan het vliegwezen? aldus Mr. Jas. Bij het betreden van een vliegveld komt men steeds weer onder de indruk van de mogelijkheden die de techniek biedt. De luchtvaart heeft het mogelijk gemaakt, dat men zich van hier binnen twee dagen naar het Leidse Plein kan verplaatsen.

Mr. Jas herinnerde zich ook de komst van de „Snip" twaalf jaar geleden en de ontroering die zich toen van hem had meester gemaakt. Sedert die tijd is er inderdaad veel gebeurd. Er is een oorlog gekomen, die niet zo slecht is geweest of hij heeft het vliegwezen en de vliegtechniek in staat gesteld zich op wonderbaarlijke wijze te ontwikkelen.

Mr. Jas zeide, dat, indien hij goed ingelicht was, binnenkort de „doop" van de „Kralendijk" zal plaatsvinden. En zo schrijdt de ontwikkeling voort, een ontwikkeling waarmede Mr. Jas den heer Bouman van harte geluk wenste.

De heer Bouman nodigde den aanwezigen hierna nog uit om desgewenst het vliegtuig van binnen te bekijken — een raad die velen opvolgden — alsook om zich in de cantine nogmaals te goed te doen — hetgeen evenmin aan dovemansoren was gezegd. En zo eindigde deze plechtigheid, een nieuwe schrede van Nederlands vernuft en ondernemingszin.

Ingezonden

buiten verantwoordelijkheid der Redactie

Geachte Redactie.

Mag ik voor onderstaand antwoord op een onlangs in uw blad verschenen artikel uit Bonaire een plaats in uw blad verzoeken.

Aan den schrijver van „Krokodillentranen", Pater Brenneker.

Hierbij wil ik in het openbaar herhalen wat ik bij mijn verblijf in Bonaire voor enige dagen u reeds mondeling medegedeeld heb.

Mijn causerie in Aruba voor de Rotary gehouden — onverwacht, onvoorbereid en in een voor mij vreemde taal — was alleen bedoeld en van belang voor diegenen, die gaarne uitkomst wilden brengen aan de noodlijdende schoolbevolking van de Prinses Beatrixschool, Bonaire.

Het onderwerp was niet „Bonaire", noch „het onderwijs op Bonaire", maar de moeilijkheden waarmede de leerlingen van de Public School te kampen hadden.

In deze lezing was niets „hardig" verzwegen, alleen voorzichtigheidshalve veel niet gezegd, dat gevoeligheden kon treffen.

Van te voren stond bij mij vast, dat verschil in geloofsovertuiging niet aangeroerd zou worden. Het grootste gedeelte van de hoorders heeft bij egrepen, dat er één Openbare School en andere scholen waren, over de aard van die scholen is niet gesproken.

Toen uw artikel „Krokodillentranen" in de Amigoe, mij onder de ogen kwam — dat is niet altijd dadelijk — heb ik mij onmiddellijk neergezet om u in de courant ironisch van antwoord te dienen. Uw artikel was evenzo. Men zegt van mij, dat ik niet op mijn mondje gevallen ben, ik bezit tevens een welversneden pen!

Dat dit antwoord niet het licht zag, komt niet omdat ik after all vreesde voor de waarheid te getuigen of mij de moed ontbrak „to stand up and fight", maar door het volgende: Het antwoord gereed zijnde kwam op hetzelfde ogenblik op het Gezaghebberskantoor te Bonaire bericht van mijn overplaatsing binnen. Terwille van de zaak, die 3½ jaar met opoffering van al mijn krachten, veel onkosten en bijna al mijn vrije tijd gediend heb, meende ik, dat het stadium van openbaarheid voorlopig voorbij was en de tijd van echt Hollands „hoor en wederhoor" gekomen.

Later bij herlezing van het artikeltje in the Arrow, zag ik dat noodlottigerwijze o.a. in het verslag — door mij noch gemaakt noch gecorrigeerd — uitgevallen was de vraag: „Are there more schools in Bonaire?" en het antwoord van mij: „There are several private schools, but one little Public school."

Laat ik u nog mogen zeggen, dat, mocht ik door ondervindingen na de lezing in Curaçao opgedaan, gedacht hebben, dat u uit Curaçao instructies had ontvangen voor uw artikel, nooit is het bij mij opgekomen te denken, dat u of iemand van de Zuster- of Fraterschool mij van Bonaire zou hebben willen doen verdwijnen. Als ik om hulp gekomen ben bu Zusters of Fraters, is mij die steeds welwillend verleend, contact onderling was zeldzaam, maar vriendelijk.

Het is jammer dat er noodlottigheden moesten wezen; laat ons geloven, dat ook deze noodlottigheden uiteindelijk moeten medewerken ten goede.

Dankend voor de plaatsruimte,

J. S. Lammens,

voorheen Hoofd O.L. S. Bonaire.

|—|—|—|—|—|—|—|

Naar aanleiding van uw vraag: „Wat zou er met hen gebeurd zijn op Curaçao? in uw blad van Maandag, waarbij u een beschrijving aanhaalt betreffende het Gevangenisleven in Frans Guyana, moge ik u het volgende mededelen, als antwoord op de door u gestelde vraag.

Gedurende ons verblijf op Curaçao is het driemaal voorgekomen, dat een groep vluchtelingen uit Frans Guyana hier arriveerde, en telkens weer was het publiek van Curaçao van harte bereid deze ongelukkigen te helpen. Natuurlijk zijn dat geen mensen om maar vrij op de gemeenschap los te laten, maar ook kan ik met zekerheid mededelen, dat ze niet naar Guyana werden teruggezonden. De laatste maal ontvingen zij zelfs een zo goed als nieuwe boot van het Gouvernement, aangezien de hunne bij Bonaire was stuk geslagen en de mensen aan land waren gespoeld zonder iets.

Op verzoek van den Procureur Generaal of den Directeur van de Gevangenis waar ze tijdelijk werden opgeborgen, heeft ondergetekende een inzameling van geld en in natura voor deze mensen gehouden (eenmaal in samenwerking met Pater Jansen) en werden deze mensen van alles voorzien, soms zelfs zo veel dat het bootje bijna te zwaar beladen werd. Bonen, rijst, foentsji, zout, olie, kerosene, kaarsen, enige versnaperingen, zelfs een kleine „stove" alles ging aan boord, waarna zij op Westpunt onder toezicht van de Politie en den Heer Havenmeester weer zee in gezonden werden op: „Hoop van Zegen".

De laatste maal dat zij van hier vertrokken, is het gezelschap op Jamaica aangekomen, waarna het Hoofdkwartier van het Leger des Heils aldaar ons bericht zond, dat zij althans voorlopig werden toegelaten en in een Leger des Heils-inrichting waren opgenomen.

Tenslotte moge ik er nog aan toevoegen, dat, nadat het Leger des Heils in Frankrijk (Le Arme du Salut) ruim tien jaar hiervoor gestreden heeft, het Franse Gouvernement besloten heeft de gehele Strafkolonie op te heffen. Het meest beruchte deel, het Duivelseiland, is reeds gesloten.

S. Beunders,

Majoor Leger des Heils.

Naschrift: Dank u — Red.

Ontvangen

„DOMINICANA".

Dit tijdschrift van de Noordamerikaanse Paters Dominicanen kwam uit met een extra-nummer in verband met het eeuwfeest van den grondlegger van het volkenrecht, den Spaansen Pater Dominacaan Vitoria. In verschillende artikelen en door een goed verzorgde bibliographie wordt de betekenis van Vitoria uiteengezet, die reeds lang vóór Hugo de Groot de studie van het volkenrecht ter hand nam.

Interessant is een artikel waarin de grondslagen van het proces in Neurenberg worden nagegaan in verband met de principen van Vitoria. Het is inderdaad waar dat men zich te weinig rekenschap geeft van het feit dat de oorlog daar als delict werd aangemerkt voor het internationaal bewustzijn van de volken. Na de Wereldoorlog I sprak men ook even van een dergelijk internationaal tribunaal, waar de Duitse keizer voor geleid zou worden, doch de man kon rustig in Doorn blijven wonen en rozen planten, hout hakken en wat met zijn honden spelen. Neurenberg is ontegenzeggelijk een stap vooruit. Een mooi nummer.